

[Kjeld Olesen.]

hvad der er den sociale virkelighed i dette land, hvad der er den sociale virkelighed i København. Man tror, man kan kurere en sygdom ved at slå termometret i stykker. Man tror, man kan klare nogle problemer ved at køre bulldozere frem og så sige: ud af klappen, uden at tænke på, hvad socialstyrelsen rigtigt gør opmærksom på, at problemerne jo vil dukke op andre steder. Det er det, man ser bort fra, og som for mig at se er ret forstemmende også her. Prøv at gå ud i „den sorte firkant“ og prøv at gå ud at se den sociale virkelighed, så tror jeg, man vil være noget mere forsigtig med at komme med standardløsninger og køre bemærkninger frem, som ene og alene skal appellere til folks fordomme. Jeg håber, selv om jeg ikke sidder i udvalget, at nogle af de erfaringer, man har kunnet drage, vil indgå i socialudvalgets videre arbejde. Jeg mener — i modsætning til det konservative folkeparti — at man bør tage det alvorligt, man hører fra de folk, der står i det praktiske arbejde.

Min tid er udløbet, men jeg må til sidst lige gøre den bemærkning til forsvarsministeren, at listen over de 50 bygninger, der var tale om under den tidligere regering, var noget, der blev udarbejdet — det blev også sagt, men jeg vil gerne understrege det — på embedsmandsplan; det lå naturligvis i hele den aftale, der var, at de socialdemokratiske ministre — jeg ved det, jeg har talt med dem — skulle drøfte hele dette spørgsmål med beboerne, ikke komme med en eller anden løsning, der bare blev trukket ned over hovedet på dem.

Når vi nu snakker om disse ting, snakker om konsekvenserne, der er rullet op, hvis man får bevillingen igennem til at lade bulldozere rydde 60 bygninger, så kunne jeg fristes til at spørge socialministeren, om socialministeren i det kollektive ansvar, der jo er i en regering, fuldstændig føler sig uden for denne problemstilling. Socialstyrelsen har jo en ret nær tilknytning til socialministeren, og jeg kan ikke forstå, at socialministeren bare kan sidde passiv og se på, at man fra andre i regeringen kører frem.

Til sidst vil jeg sige, at forslaget fra det radikale venstre om, at der ned sættes et udvalg, er noget, man bør overveje. Vi har ikke taget enodelig stilling til det, men i erkendelse af de mange sider, der er i dette

problem, vil vi i en positiv ånd gerne tage spørgsmålet op og senere vende tilbage til det.

Erlendsson (FP):

Jeg havde ikke ventet andet svar af hr. Kjeld Olesen end det, jeg fik, så jeg er ikke skuffet. Når man ikke kan svare, så kan man altid erklære, at man ikke vil svare. Jeg ville også meget nødigt have været hr. Kjeld Olesen i dag og skulle have svaret på de spørgsmål, jeg stillede ham. Hele den sag er en flov historie, og hr. Kjeld Olesen gør bedst i at lade være med at prøve på at bortforklare, hvad der skete.

Når jeg har taget et sikkerhedsproblem op, så har jeg gjort det vel vidende, at det ville vække munterhed — i Danmark, hvor man altid er blevet taget på sengen, hvor man altid har forberedt sig på den krig, som man havde haft, og ikke har haft fantasi til at forestille sig, hvordan den næste kunne begynde. Vi kan altid være bagkloge, og der var jo ikke nogen krig i dette her, men hvem kunne vide den 24. oktober kl. 4 om natten, hvad det var for folk, der stormede kaserne? Hvorfor kaldte militærpolitiet på overordnet myndighed og spurgte, om de skulle rydde området? Var det ikke deres pligt at gøre det, når man besatte statens ejendom? Hvor vil hr. Kjeld Olesen og andre trække grænsen for, hvad der er lovligt her i landet? Hvilke bygninger er det tilrådeligt at besætte, hvilke kan man uden at møde modstand tage i besiddelse? Behøver de at være helt tømte? Det var disse jo ikke. Militæret havde ikke fuldstændig forladt området, da man rykkede ind, men de folk, der var tilbage på de militære værksteder, klagede, efter at Bådsmadsstrædes kaserne havde været besat nogle dage, over, at de følte sig utrygge ved at opholde sig derude, de følte sig truede og måtte trækkes tilbage. Jeg erkender, at dette er historie nu, men uden at kende historien kan man heller ikke forstå nutiden, og uden at forstå historien kan man ikke planlægge for fremtiden. Derfor bør man gøre sig denne historie klar og prøve at placere dette ansvar, at noget lignende ikke skal gentage sig. Det er en pinlig, en latterlig affære.

Hvad var det, der skurrede i hr. Christophersens ører, så han følte sig foranlediget til at håbe på et rimeligt og værdigt forløb af